

SIEGFRIED VAN PRAAG, Maria Nunes, Amsterdam, Seyffardt's Boek en Muziekhandel, Geen Jaartal.

Het is een verademing na Van Praag's „Levensdans", dat zijn veel belovend debuut „De Weegschaal" zoo deerlijk compromitteerde, dit kleine, eenvoudig en toch zoo suggestief geschreven verhaal te lezen. Hier herkent men weer hetgeen deze schrijver wil en wat hem onderscheidt van de Joodsche auteurs eener vorige generatie: de vergeestelijking zijner wereld-aanschouwing in het licht van zijn geloof. Wij willen hopen, dat het Van Praag gegeven zal zijn de goede kwaliteiten, die hij thans weder getoond heeft te bezitten, ook in grooter werk onverminderd te toonen. Hij zal daartoe voorloopig wellicht veel aan onmiddellijk succes moeten opofferen, doch op den duur zal het stellig ook anderen blijken, dat de toekomst van dezen schrijver niet in zuiver realistische richting ligt. Van Praag zelf zal dit, dunkt me, wel reeds terstond erkennen.

ROEL HOUWINK.

OTTO LANZ, *Amor's Rache*. Amsterdam, L. J. Veen, 1927.

Is deze geest — dit schuimende, pétillante en toch volkomen beheerschte „over de dingen heen" spotten! — werkelijk voorbij? Het is zeker een uitzondering, dat in Elsevier's litterair-kritische kolommen ander dan in onze taal geschreven werk besproken wordt en zelfs een bevestigend antwoord op de bovengestelde vraag, dat wij naar het mij voorkomt in elk geval „voorloopig" zullen dienen te geven, kan haar niet ten volle rechtvaardigen: er zijn gelukkig nog wel meer kostbare „antiquiteiten" in Europa te vinden, méér dan Elsevier's ruimte toelaat! Toch is het goed een oogenblik stil te staan bij het nuchtere, en „misschien" beschamende, feit, dat zelfs een professorale eruditie als waarvan Otto Lanz blijkt geeft tot de zeldzaamheden (rariteiten!) is gaan behooren. Het is niet zoozeer de vorm dezer eruditie, waarop wij hier den nadruk zouden willen leggen (de formeele, abundantelijk aanwezige vruchten eener thans veel gesmade klassieke opleiding), doch wij zouden vooral willen wijzen op haar geest zooals die in deze satyre op Amsterdam, Holland en den modernen tijd tot uiting komt; een geest, die, volkomen vrij van „hedendaagsche" moedwilligheid en sensatie-zucht, door de „ouderwetsche" deugden van mildheid, menselijkheid en levensvreugde — ja, wist ge, dat levensvreugde een „deugd" kan zijn?! — tot in zijn geringste uitingen op natuurlijke wijze wordt beheerscht.

Leert, Amsterdammers en Hollanders, in dit mythologisch omsierd spiegeltje uw „moderne" trekken kennen, misschien kunt ge rouge en rood nog onderscheiden!!! Die het U voorhoudt, heeft er óók in gekeken en er geen spijt van gehad....

ROEL HOUWINK.